

No se n'adonen

written by Santiago Vilanova | 5 de juliol de 2020

L'ecologisme europeu s'atura als Pirineus. L'èxit d'Europe Ecologie-Les Verts a les municipals franceses, guanyant alcaldies a les principals ciutats, augura que a les properes presidencials el candidat d'esquerres pactat amb els socialistes sigui una o un reconegut ecologista, com ha esdevingut de fet a Àustria amb el veterà Alexander Van der Bellen, líder dels Die Grünen. Daniel Cohn-Bendit ha declarat que, finalment, l'ecologisme pot acabar governant França. A Alemanya i als països nòrdics ho tenen també a tocar. Caldrà esperar, però, a les regionals del 2021 per veure si aquesta onada verda ha vingut per quedar-se.

El president Macron promet dos referèndums per modificar diferents articles de la “sagrada” Constitució amb l'objectiu de garantir els drets ambientals de la població, la protecció de la biodiversitat i la lluita contra el canvi climàtic. Ha anunciat també que ha entès el missatge de l'electorat i que a partir d'ara l'ecologia serà “al cor de l'economia”. Toquem fusta. Esperem escoltar algun dia una declaració semblant del president de la Generalitat. El president Carles Puigdemont es podia haver avançat durant la campanya electoral de 2017 de JuntsxCatalunya quan alguns fundadors d'Alternativa Verda li vam suggerir aquest compromís.

Des de l'inici del Procés, l'independentisme parlamentari (JuntsxCatalunya, ERC i CUP) no han volgut entendre que la renovació del catalanisme del segle XXI passa, inevitablement, per la transversalitat de l'ecologia com a ciència i com a moviment sociocultural i polític. Les úniques que han copsat la rellevància històrica del moment són les energètiques que veuen amb la “New Green Deal” la renovació del capitalisme global.

L'alcaldesa Colau, sempre més llesta, podria aspirar a

governar la Generalitat amb un programa marcadament ecologista, pactat amb els socialistes, com ha fet l'alcaldeessa Anne Hidalgo a París. Tindria possibilitats? Davant de la miopia dels unilateralistes, potser sí. Els seu equip ecosocialista, però, no té suficient crèdit per reciclar-se a l'ecologisme i les seves oportunistes propostes poden ser un brindis al sol com va ser-ho prometre la remunicipalització de la gestió de l'aigua. Tampoc ha treballat la concertació social i cultural per reinventar una ciutat que combati les epidèmies i el canvi climàtic.

I ara el que faltava per veure: els comunistes d'Iniciativa per Catalunya Verds segueixen el seu transformisme amb la creació del nou partit polític Esquerra Verda.

ERC està ancorada en el liberalisme que representa Pere Aragonès, el seu vicepresident econòmic de la Generalitat. La CUP no té la suficient tradició per aglutinar els moviments de defensa del territori i consens dels seus militants per dissenyar un projecte republicà ecologista.

JuntsxCatalunya ha fracassat perquè no ha integrat l'ecologisme com a motor del seu projecte. Tampoc Òmnium Cultural i l'ANC no han sabut incorporar les "lluïtes compartides" en les seves estratègies de mobilització popular i segueixen (críticament) l'estel dels partits independentistes parlamentaris.

Després del confinament els nostres polítics estan desaprofitant la sensibilització de la població per als temes de qualitat de vida i de reivindicació d'un entorn saludable i descontaminat. Lamento que no interpretin el resultat de les municipals franceses per fer autocrítica. Segueixen estancats amb ideologies del segle XX; no entenen o no volen entendre cap on bufen els vents de renovació democràtica i la tercera revolució social i econòmica. I que pensin, uns i altres, de dretes i d'esquerreres, que la credibilitat d'una transició cap a l'ecologisme no serà ètica sense una concertació amb els científics i activistes que han introduït aquest pensament

polític a Catalunya.